

ЗАКОН ЗА ОТНЕМАНЕ В ПОЛЗА НА ДЪРЖАВАТА НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТО ИМУЩЕСТВО

Глава първа

ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. (1) С този закон се уреждат условията и редът за налагане на обезпечителни мерки и отнемане в полза на държавата на имущество, за което не е установен законен произход.

(2) На отнемане по реда на този закон подлежи имущество, което не подлежи на възстановяване или не е отнето в полза на държавата, или конфискувано по други закони.

(3) Целта на този закон е защита на общественния интерес чрез предотвратяване и ограничаване на възможностите за обогатяване на лица от незаконни източници.

Глава втора

ОРГАНИ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ИМУЩЕСТВО, КОЕТО НЯМА ЗАКОНЕН ПРОИЗХОД

Чл.2.(1) Комисията за установяване на незаконно придобито имущество, наричана по-нататък "комисията", е специализиран държавен орган за извършване на проверка и установяване на имущество, което няма законен произход.

(2) Комисията е юридическо лице със седалище София и първостепенен разпоредител с бюджетни средства. Комисията е постоянно действащ орган, който се подпомага от администрация.

(3) Комисията е колегиален орган, който се състои от петима членове, включително председател и заместник-председател. Председателят на комисията се назначава от министър-председателя, заместник-председателят и двама от членовете се избират от Народното събрание, а един от членовете се назначава от Президента на Републиката.

(4) Членовете на комисията се назначават, съответно избират, за срок 5 години, с право на не повече от два последователни мандата.

(5) Членове на комисията могат да бъдат дееспособни български граждани, които не са осъждани за умишлено престъпление от общ характер, имат висше юридическо или икономическо образование и най-малко 5 години стаж по съответната специалност. Председателят на комисията е лице с висше юридическо образование.

(6) Членовете на комисията не могат да:

1. упражняват търговска дейност или да са неограничено отговорни съдружници, управители или да участват в надзорни, управителни или контролни органи на търговски дружества, кооперации, държавни предприятия или юридически лица с нестопанска цел.

2. получават възнаграждения за извършване на дейности по договор или по служебно правоотношение с държавни или обществени организации, търговски дружества, кооперации или юридически лица с нестопанска цел, физически лица или

еднолични търговци, с изключение на научна и преподавателска дейност или за упражняване на авторски права

(7) Правомощията на членовете на комисията се прекратяват предсрочно от съответния орган при:

1. смърт;
2. подаване на оставка
3. обективна невъзможност да изпълняват задълженията си за повече от 6 месеца;
4. влизане в сила на присъда, с която е наложено наказание за умишлено престъпление от общ характер;
5. несъвместимост по ал. 6;
6. влизане в сила на акт, с който е установен конфликт на интереси по Закона за предотвратяване и разкриване на конфликт на интереси

(8) При прекратяване на правомощията на член на комисията на негово място се назначава, съответно избира, нов член от съответната квота, който изпълнява мандата до изтичането му.

(9) Териториални звена на комисията са териториалните дирекции.

(10) Органи на комисията в производството по установяване на имущество, придобито от незаконна дейност, са директорите на териториалните дирекции и инспекторите в тези дирекции. За директори на териториалните дирекции се назначават лица с висше икономическо или юридическо образование.

(11) Комисията приема устройствен правилник за организацията и дейността си, който се обнародва в "Държавен вестник".

(12) Стажът на лицата ал. 5 и ал. 10, както и на лицата, заемащи длъжност, за която се изисква висше юридическо образование и правоспособност, се зачита за стаж по специалността.

(13) Стажът на лицата по ал. 5 и ал. 10, и на лицата, заемащи длъжност, за която се изисква висше икономическо образование, се зачита за стаж по специалността.

(14) Членовете и служителите на комисията, както и органите по ал. 10 не могат да членуват в политическа партия или коалиция, организация с политически цели, както и да извършват политическа дейност.

Чл. 3. Председателят на комисията:

1. представлява комисията
2. организира и ръководи дейността;
3. насрочва и ръководи заседанията;
4. контролира и отговаря за изпълнението на бюджета;
5. издава наказателни постановления за извършени нарушения по този закон.

Чл. 4. (1) Председателят на комисията получава основно месечно възнаграждение в размер 90 на сто от основното месечно възнаграждение на председателя на Народното събрание.

(2) Основното месечно възнаграждение на заместник-председателя е 90 на сто от възнаграждението на председателя.

(3) Другите членове на комисията получават основно месечно възнаграждение в размер 85 на сто от възнаграждението на председателя на комисията.

(4) Основното месечно възнаграждение се преизчислява всяко тримесечие, като се взема предвид средномесечната работна заплата за последния месец от предходното тримесечие.

Чл. 5. (1) Комисията взема решения за:

1. образуване на производство за установяване на незаконно придобито имущество за определен период.

2. прекратяване на производство за установяване на незаконно придобито имущество ;
3. за удължаване на срока по чл.14;
4. внасяне в съда на искане за налагане на обезпечителни мерки и за отнемане в полза на държавата на имущество, което няма законен произход
5. сключване на съдебна спогодба;
6. назначаване на директорите на териториалните дирекции;
7. определяне на инспекторите по предложения на директорите на териториалните дирекции;
8. осъществяване на други правомощия, предвидени в този закон.
- (2) Решенията на комисията се приемат с мнозинство повече от половината от членовете. Решенията по ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 се мотивират.
- (3) Дейността на комисията се контролира от Народното събрание.
- (4) Комисията представя на Народното събрание, Президента на републиката и Министерския съвет годишен доклад за дейността си до края на март на следващата година, който се публикува на страницата на комисията в Интернет.
- Чл. 6. Членовете и служителите на комисията задължително се застраховат срещу злополука за сметка на републиканския бюджет.
- Чл. 7. (1) Носенето на служебно оръжие се осъществява при условията и по реда на Закона за контрол над взривните вещества, огнестрелните оръжия и боеприпасите.
- (2) Председателят на комисията със заповед определя между служителите с достъп до класифицирана информация с ниво „Строго секретно” тези, които могат да носят служебно оръжие.
- Чл.8. Информацията, която е станала известна на органите за установяване на имущество с незаконен произход, при осъществяване на правомощията им по този закон, не подлежи на разгласяване.

Глава трета

ПРОИЗВОДСТВО ПРЕД КОМИСИЯТА ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТО ИМУЩЕСТВО

Раздел I

Основание за започване на производство

Чл. 8 (1) Производството по този закон се образува за установяване на източниците на придобиване на имуществото и съответствието му с доходите на лицето.

(2) Производството се провежда в предвидените от закона случаи, а в останалите случаи, при наличието на данни за имущество с незаконен произход - по преценка на комисията.

Чл.9 Комисията проверява имуществото на лица, заемали висши държавни длъжности, посочени в чл. 2, ал.1, т.1 – т.31 от Закона за публичност на имуществото на лица, заемачи висши държавни длъжности за периода от назначаването им на длъжността до 5 години след напускането ѝ.

Чл.10. Комисията проверява имуществото на лица, срещу които се води наказателно производство за умишлени престъпления по Наказателния кодекс : по 108а, ал. 1 и 2; чл. 109, ал. 1 и 2; чл. 116, ал. 1, т. 7 и 10; чл. 142 и 142а; 4. чл. 155, 156, 159; чл. 159а – 159г; . чл. 195, ал. 2 и 3 и 196а; чл. 199; чл. 201 - 203; чл. 209 - 211, чл.

212, ал. 3, 4 и 5, чл. 212а, 213; чл. 213а - 214; чл. 215, ал. 2, т. 1; чл. 217; чл. 220 и 225в; чл. 227в, 227г и 227е; чл. 233, 234, 234а, 234б и 235; чл. 242 - 242а; чл. 243 - 246 и чл. 249 - 252; чл. 253 и 253а, ал. 1 и 2; чл. 254б, чл. 255 - 256, чл. 259 и 260; чл. 278, 278б и 280; чл. 282, 283 и 283а; чл. 301 - 306; чл. 308, ал. 2, 3 и 5 и чл. 310; чл. 319а, ал. 2 - 5, чл. 319б, ал. 3 и чл. 319д, ал. 2; чл. 321, ал. 1 - 3 и ал. 5, чл. 321а и чл. 327, ал. 1 - 3; чл. 337, чл. 339, чл. 346, ал. 2, т. 4, ал. 3, ал. 5 и ал. 6, чл. 349а, ал. 2; чл. 354а, чл. 354б, ал. 4 - 6 и чл. 354в, ал. 1 - 3; НК, както и имуществото на лица, осъдени два и повече пъти за умишлени престъпления от общ характер.

Чл.11. Органите на Държавната агенция „Национална сигурност“ и Министерството на вътрешните работи предоставят информация на комисията за всички случаи, при които има данни за лица, натрупали икономически активи с неясен или съмнителен произход.

Чл.12. Органите на Националната агенция за приходите и на Агенция „Митници“ уведомяват директорите на съответните териториални дирекции за всеки случай на приключило административно производство по: чл.176, 177 и 180 от Закона за данък върху добавената стойност; по чл. 73 и 77 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица; по чл. 15 - 17, чл. 151, чл. 267, чл. 268, чл. 270 и чл. 277 от Закона за корпоративното подоходно облагане; по чл. 233, ал. 1 - 3, чл. 234 - чл. 235, ал. 1 от Закона за митниците; по чл. 19, чл. 122-124 и чл. 275 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

(3) Министерството на правосъдието уведомява директорите на съответните териториални дирекции за всеки случай на влязла в сила присъда на чуждестранен съд срещу български граждани.

(4) Органите по Закона за предотвратяване и разкриване на конфликт на интереси уведомяват комисията за всички случаи на установен конфликт на интереси, при който е получена материална облага.

Чл.13. Длъжностни лица, на които в кръга на службата им станат известни обстоятелства относно придобиването пряко или косвено на имущество с незаконен произход, са длъжни да съобщят за това на органите по чл. 2, ал. 10 и да им предоставят сведенията, с които разполагат.

Чл. 14. Производството по този закон започва с проверка, която продължава 10 месеца. Комисията може еднократно да удължи този срок до 6 месеца.

Чл. 15. (1) Органите по чл. 2, ал. 10 извършват проверки и събират доказателства за установяване на произхода и местонахождението на имуществото на проверяваното лице.

(2) Органите имат право да искат съдействие и сведения от всички държавни и общински органи, търговци, банки, кредитни институции, други юридически лица, нотариуси и частни съдебни изпълнители.

(3) Задължените лица предоставят поисканата информация в срок до един месец.

Чл.16. Министерството на вътрешните работи, Върховната касационна прокуратура, Агенцията по вписванията и други държавни органи и институции, които поддържат информационни фондове и регистри, предоставят на комисията достъп до тях по ред, определен със съвместни инструкции.

Чл. 17. (1) Органите по чл. 2, ал. 10 проверяват :

1. имуществото, правното основание за придобиването му и неговата стойност;
2. трансформацията на имуществото;
3. доходите на проверяваното лице и неговото семейство;
4. платените от проверяваното лице и семейството му публичноправни задължения към държавата и общините;
5. обичайните и извънредните разходи на проверяваното лице и неговото

семејство;

6. данъчните декларации на проверяваното лице и членовете на семејството му ;

7. сделките с имушество

8. други обстоятелства, които имат значење за изяснявање на произхода на имушеството и начина на придобивањето му од проверяваното лице, членовете на неговото семејство и третите лица.

(2) При осъществявање на проверката по ал. 1 органите по чл. 2, ал. 10 имаат право да:

1. изискват објаснења од проверяваното лице, од неговиот сопруг, како и од трети лица;

2. назначават вещи лица;

3. събират писмени доказателства;

4. изискват од физически лица сведения, објаснења и документи с оглед установањането на произхода и стойноста на имушеството;

5. изискват нормативно определените документи за произхода на средствата и начина на придобивање и распореждане с имушеството на юридическото лице;

6. събират и проверјават и други доказателства од значење за изяснявање произхода на имушеството;

7. извршават проверка в жилишни и служебни помешения и изземават предмети и книжа съдържачи данни, които могат да имаат значење за производството по този закон.

Чл. 18. Комисијата или директорите на съответните териториални дирекции могат да поискат од съда разкривањето на банковата тайна по чл. 62, ал. 6, т. 4 од Законата за кредитните институции и тайната по чл. 35 од Законата за пазарите на финансoви инструменти, когато това е необходимо за целите на този закон.

Чл. 19. (1) Органите по чл. 3, ал. 10 имаат право да изискват од проверяваното физическо лице да представи в 14-дневен срок писмена декларација за:

1. притежаваните од него и од членовете на семејството му недвижими имоти и моторни, сухопътни или водни плавателни средства, ограничени вещни права върху недвижими имоти, парични влогове, ценни книжа, произведения на изкуството, движими археологически ценности, дялово учасие в търговски друшества, вземания, патенти, търговски марки и промишлени образци;

2. списък на неговите и на членовете на семејството му банкови сметки в страната и в чужбина;

3. източниците на средства и основанията за придобивање на имушеството и за издржката на семејството;

4. извршените през проверјавания период сделки с недвижими имоти, движими вещи, дялове и акции в търговски друшества и друго имушество од съответното лице и членовете на неговото семејство, како и източниците на средствата за извршаването на тези сделки;

5. задълженията към трети лица, когато те са отразени в годишните данъчни декларации.

(2) Когато лицето по ал. 1 е починало, декларацијата се изисква од неговите наследници и заветници.

(3) Декларација по ал. 1 може да се изиска и од третите лица, които са придобили имушество од проверяваното лице, како и од лицата, за които има данни, че са придобили на свое име имушество със средства на проверяваното лице или вместо него.

(4) При проверка на имушеството на юридически лица декларација се изисква од лицата, които ги представляват, управлјават или контролират, како и од всички лица,

които са ги представлявали, управлявали или контролирали през проверявания период. В декларацията се посочват съответно обстоятелствата по ал. 1, т. 1 - 5, отнасящи се до юридическото лице по чл. 26.

(5) Органът, поискал представянето на декларацията, определя периода, за който се отнася.

(6) Образецът на декларацията по ал. 1 се утвърждава от комисията и се обнародва в "Държавен вестник".

(7) Имуществото на лице, което не представи декларацията в предвидения срок, или имуществото, което не бъде посочено в декларацията, се счита за незаконно придобито и се отнема в полза на държавата, без да е необходимо да се събират други доказателства.

Раздел II

Предмет на отнемане

Чл. 20 (1) По реда на този закон се отнема имущество и/или неговата парична равностойност, когато не съответства на доходите на лицето и неговото семейство и за придобиването му не е установен законен източник.

(2) Ако лицето е починало, имуществото се отнема от неговите наследници или завещници до размера на полученото от тях.

(3) Имуществото не се отнема, ако стойността, която не съответства на доходите на лицето и неговото семейство, не надвишава 60 000 лева.

Чл. 21. До доказване на противното се смята за собственост на проверяваното лице, имуществото, придобито от непълнолетните му деца, или от съпруга, независимо от избора на съпрузите режим на имуществени отношения.

Чл.22. До доказване на противното се смята за придобито с цел укриване на незаконния му произход имуществото, което проверяваното лице е прехвърлило на съпруг, лице, с което проверяваното лице се намира във фактическо съжителство, бивш съпруг, роднини по права линия без ограничение в степените, по съребрена линия - до четвърта степен включително и по сватовство - до втора степен включително, както и на лица, с които има познанство, интимна, приятелска, служебна, финансова, икономическа, делова и всякаква друга връзка, каквато бъде установена.

Чл.23. До доказване на противното се счита придобито с цел укриване на незаконния му произход имуществото, което проверяваното лице е прехвърлило безвъзмездно на трети лица.

Чл.24. На отнемане в полза на държавата подлежи и имуществото, прехвърлено възмездно от проверяваното лице на трети лица или придобито привидно от трети лица за сметка на проверяваното лице, ако са знаели или е трябвало да предположат, че имуществото е с незаконен произход, или че се придобива, за да се избегне неговото отнемане, или да се прикрие произхода или действителните права върху него.

Чл. 25. При условията и по реда, определени в този закон, се отнема в полза на държавата и незаконно придобитото имущество, което е включено в имуществото или е придобито от юридическо лице, контролирано от проверяваното лице самостоятелно или съвместно с друго физическо или юридическо лице.

Чл.26 (1) В случаите, когато незаконно придобитото имущество е било частично или изцяло трансформирано в друго имущество, на отнемане подлежи трансформираното имущество.

(2) Когато имуществото, за което не е установен законен произход, е прехвърлено на трети добросъвестни лица по възмезден начин или когато липсва, се отнема неговата парична равностойност към момента на сделката.

Чл.27. Сделките с имущество, за което не се установява законен произход, включително тези, с което се поемат задължения или се учредяват тежести или се прави отказ от права, са недействителни по отношение на държавата.

Чл.28. Стойността на придобитото или отчужденото от проверяваното лице имущество се определя по следния начин:

1. за имущество, придобито от държавата или обществени организации - по покупната цена;

2. за имущество, придобито от граждани и юридически лица, или за построени сгради – по пазарни цени към момента на придобиването или по време на построяването;

3. за отчужденото имущество - по пазарни цени към момента на отчуждаването.

Чл. 29 (1) Правата на държавата по този закон се погасяват с изтичането на 20 - годишна давност.

(2) Давността започва да тече от датата на придобиване на имуществото и се прекъсва със започване на производствата по този закон.

Глава четвърта

УСЛОВИЯ И РЕД ЗА НАЛАГАНЕ НА ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ И ОТНЕМАНЕ В ПОЛЗА НА ДЪРЖАВАТА НА ИМУЩЕСТВО С НЕЗАКОНЕН ПРОИЗХОД

Раздел I

Обезпечителни мерки

Чл. 28. (1) Налагането на обезпечителни мерки върху незаконно придобито имущество, се извършва по решение на комисията въз основа на доклад на директора на съответната териториална дирекция.

(2) Комисията прави мотивирано и подкрепено с доказателства по този закон искане за налагане на обезпечителните мерки пред окръжния съд по постоянния адрес на лицето, съответно по адреса на седалището на юридическото лице, а в случаите, когато в имуществото са включени недвижими имоти - по местонахождението на имота с най-висока данъчна оценка.

Чл.29. (1) Съдът налага следните обезпечителни мерки:

1. възбрана върху недвижим имот или кораб;

2. запор на движими вещи, вземания на длъжника и участие на длъжника в юридически лица;

3. запор на банковите сметки на длъжника;

4. запор върху дълготрайни материални активи по балансова стойност на контролираното юридическо лице.

5. други подходящи мерки

(2) Обезпечението обхваща и лихвите и придобиването на други граждански плодове от имуществото, върху което е наложено.

(3) Съдът може да допусне няколко вида обезпечения до размера на цената на иска.

Чл. 30. (1) Съдът се произнася в срок от 48 часа от постъпване на искането с определение, с което допуска или отказва налагането на обезпечителната мярка. Определението, с което се допуска обезпечението, подлежи на незабавно изпълнение.

(2) Определението, с което се допуска или отказва обезпечение може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок, който за молителя тече от връчването му, а за ответника - от деня, в който му е връчено съобщение за наложената обезпечителна мярка от съдебния изпълнител, от службата по вписванията или от съда

Чл.31. След влизане в сила на определението за допускане на обезпечение съдът може да разреши извършване на плащане или на други разпоредителни действия с имуществото, включително и след влизане в сила на определението за допускане на обезпечение, когато това е необходимо за:

1. лечение или други неотложни хуманитарни нужди на лицето, върху чието имущество са наложени обезпечителни мерки, или на член на неговото семейство;

2. плащане на издръжка;

3. плащане на публичноправни задължения към държавата;

4. плащане на възнаграждения за положен труд;

5. задължително социално и здравно осигуряване;

6. заплащане на разноски, необходими за запазването и поддръжката на имуществото, върху което са наложени обезпечителни мерки;

7. заплащане на разноски във връзка с производството по този закон;

8. заплащане възнаграждението на синдика в производство по несъстоятелност.

(2) Разрешението се издава за всеки конкретен случай по мотивирана молба на заинтересованото лице, а когато се отнася до плащане на задължение към държавата – по искане на комисията въз основа на предложение на директора на съответната териториална дирекция.

(3) В тези случаи съдът се произнася в срок до 48 часа от постъпването на молбата.

(4) Имущество, което подлежи на бърза развала или запазването му е свързано с големи разходи, се продава от органите на Националната агенция за приходите по реда, определен в Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, като получената сума се внася в специална банкова сметка.

(5) При опасност от разпиляване, унищожаване, укриване или разпореждане с имуществото съдът може да разпорежи запечатване на помещения, оборудване, превозни средства и други, в които се съхранява това имущество.

Чл. 32. (1) При запор на движима вещ съдебният изпълнител извършва опис, оценка и предаване на вещта за пазене на длъжника или на трето лице или изземва и съхранява вещите, като върху вещта може да се поставя запорен знак (стикер).

(2) В случаите, когато запорът се налага върху моторно превозно средство, съобщение за наложения запор се изпраща до органите на Министерството на вътрешните работи. Не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на запора.

(3) В случаите, когато запорът се налага върху гражданско въздухоплавателно средство, съобщение за наложения запор се изпраща до Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“ за вписване в регистъра на гражданските въздухоплавателни средства. Прехвърлянето на правото на собственост, учредяването и прехвърлянето на вещни права и учредяването на вещни тежести върху въздухоплавателното средство, извършени след получаване на съобщението за наложен запор, нямат действие спрямо държавата.

(4) В случаите, когато запорът се налага върху земеделска или горска техника, подлежаща на регистрация по реда на чл. 11 от Закона за регистрация и контрол на

земеделската и горската техника, съобщение за наложения запор се изпраща до общината, в чийто регистър подлежи на регистрацията запорирания земеделска или горска техника. Прехвърлянето на правото на собственост, учредяването и прехвърлянето на вещни права и учредяването на вещни тежести върху земеделската или горската техника, извършени след получаване на съобщението за наложен запор, нямат действие спрямо държавата.

Чл.33. (1) Запорът върху върху ликвидни и изискуеми вземания, които проверяваното лице има към физически и юридически лица, се налага с изпращането на запорно съобщение.

(2) Запорът се смята наложен от момента на връчване на запорното съобщение. Запорното съобщение се изпраща на проверяваното лице, на третото задължено лице и на банката, в които третото задължено лице има сметки.

(3) Ако запорирания вземане е обезпечено със залог, нарежда се на лицето, което държи заложената вещ, да не я предава на длъжника и да я предаде на съдебния изпълнител.

(4) Ако запорирания вземане е обезпечено с ипотека, запорът се отбелязва в съответната книга в службата по вписванията.

Чл.34. Подлежат на запор всички видове банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление от проверяваното лице.

Чл.35. До доказване на противното, за движими вещи и парични средства на проверяваното лице се смятат и тези, намерени у него, в жилището му или в други собствени или наети от него помещения превозни средства, офиси, каси или сейфове.

Чл.36. Налагането на запор върху вземания по изпълнителни листове се извършва чрез опис и изземване на изпълнителните листове от съдебния изпълнител, който ги предава за съхранение в банка. За изземването и предаването на изпълнителните листове в банка се съставя протокол.

Чл.37. (1) Налагането на запор върху налични ценни книжа става по номинална стойност чрез опис и изземване на книжата от съдебния изпълнител, който ги предава за съхранение в банка. За изземването и предаването на наличните ценни книжа в банка се съставя протокол.

(2) При налагането на запор върху налични поименни акции или облигации съдебният изпълнител уведомява дружеството за това. Запорът има действие за дружеството от момента на получаване на запорното съобщение.

(3) Запорът върху безналични ценни книжа се налага чрез изпращане на запорно съобщение до Централния депозитар, като едновременно с това се уведомява и дружеството. От момента на получаване на запорното съобщение безналичните ценни книжа преминават в разпореджане на съдебния изпълнител. Централният депозитар оповестява незабавно на съответния регулиран пазар за наложения запор.

(4) Запорът върху държавни ценни книжа се налага чрез изпращане на запорно съобщение до лицето, водещо регистъра на държавните ценни книжа.

(5) Запорът върху ценни книжа има действие от момента на връчването на запорното съобщение.

(6) Запорът върху ценни книжа обхваща всички имуществени права по ценната книга.

(7) Централният депозитар и лицето, водещо регистър на държавни ценни книжа, са длъжни в 3-дневен срок от получаване на запорното съобщение да съобщят на съдебния изпълнител какви ценни книжа притежава длъжникът, наложени ли са други запори и по какви претенции.

(8) Запорът върху дял от търговско дружество се налага чрез изпращане на запорно съобщение до дружеството и има действие от датата на получаване на запорното съобщение. По искане на съдебния изпълнител запорът се вписва по реда за вписване на особен залог върху дялове от търговски дружества в търговския регистър.

Чл. 38. Налагането на запор върху парични средства на длъжника в национална или чужда валута се извършва чрез описването, изземването и внасянето ѝ по сметката на съдебния изпълнител. При преизчисляване на курса на чуждата валута се прилага курсът на Българската народна банка за деня за съответната валута.

Чл. 39. (1) Налагането на възбрана върху недвижим имот или кораб се извършва чрез вписване на обезпечителната заповед от съда по разпореждане на съответния съдия по вписванията по реда на вписванията. За извършеното вписване съдията по вписванията изпраща съобщение до длъжника. За възбраната се изпраща съобщение до Централния регистър на особените залози. Особен залог, вписан след възбраната, не може да се противопостави на публичното вземане на държавата.

(2) За наложената възбрана върху кораб се изпраща съобщение до изпълнителна агенция „Морска администрация“ за вписване в съответните регистри на корабите. Прехвърлянето на правото на собственост, учредяването и прехвърлянето на вещни права и учредяването на вещни тежести върху кораба, извършени след получаване на съобщението за наложен запор, нямат действие спрямо държавата.

Чл. 40. (1) Доколкото в този закон не е предвидено друго, запорът и възбраната, наложени за обезпечение на вземането, произвеждат действията, предвидени в чл. 451, 452 и 453, чл. 459, ал. 1, чл. 508, 509, 512, 513 и 514 от Гражданския процесуален кодекс. Комисията може да предяви срещу третото задължено лице иск за сумите или вещите, които то отказва да предаде доброволно.

(2) От датата на получаването на запорното съобщение третото задължено лице не може да предава дължимите от него суми или вещи на длъжника, като спрямо тях то има задължението на пазач. Изпълнението след получаване на запорното съобщение е недействително спрямо държавата. Третото задължено лице отговаря солидарно за вземането с длъжника до размера на задължението му.

(3) Агенцията по вписванията отказва вписване на промени, произтичащи от прехвърлянето на дялове след запора. Управителните органи на акционерни дружества отказват вписване на прехвърлянето на поименни акции от проверяваното лице след запора.

(4) Прехвърляне на дялове и акции, включително поименни, след запорното съобщение няма действие по отношение на държавата.

Чл. 41. По искане на комисията съдът може да отмени наложената обезпечителна мярка, ако в хода на производството се установи, че имущество, върху което е наложена мярка, има законен произход.

Чл. 42. В случаите на производство по несъстоятелност или за прекратяване на юридическото лице или на едноличния търговец, което е започнало след налагането на обезпечителни мерки, имуществото, спрямо което са наложени обезпечителни мерки по реда на този закон, се изключва от масата на несъстоятелността, съответно от имуществото, подлежащо на ликвидация.

Чл. 43. За неуредените в този раздел случаи се прилагат разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс.

Чл. 44.(1) По реда на този закон може да се наложи и обезпечение върху незаконно придобито имущество на територията на Република България, за което има искане от компетентните органи на друга държава.

(2) Обезпечението се налага, ако е предвидено в международен договор, по който Република България е страна.

Раздел II

Производство пред съда за отнемане в полза на държавата на имущество с незаконен произход

Чл. 45.(1) След налагане на обезпечителни мерки върху имуществото на проверяваното лице, въз основа на мотивирано заключение на директора на съответната териториална дирекция, комисията приема решение за предявяването на иск за отнемане на незаконно придобитото имущество в полза на държавата.

(2) Искът се предявява пред окръжния съд по постоянния адрес на лицето, съответно по седалището на юридическото лице, в срок до три месеца от налагане на обезпечителните мерки.

(3) Когато в имуществото, подлежащо на отнемане, са включени движими вещи и недвижим имот, искането се внася в окръжния съд по местонахождението на недвижимия имот, а в случаите, когато в имуществото са включени повече от един недвижим имот - по местонахождението на имота с най-висока данъчна оценка.

(4) Окръжният съд образува дело и обнародва в "Държавен вестник" обявление, съдържащо: номера на делото, данни за постъпилото искане, опис на имуществото.

(5) В 3 - месечен срок от обнародването на обявлението трети лица, които заявяват самостоятелни права върху отделни обекти от имуществото, могат да предявят искове в рамките на образуваното производство.

(5) Като ответници в производството се конституират проверяваното лице и лицата, посочени в чл. 21-25.

(6) Ответниците са длъжни да изчерпят всичките си възражения в това производство.

Чл. 46. (1) Съдът заседава в открито заседание с участието на прокурор.

(2) В производството се приемат всички доказателства, допустими по Гражданския процесуален кодекс.

(3) Не се допуска доказване, че имуществото е придобито от хазартни игри.

(4) Тежестта за доказване, че имуществото има законен произход, носи лицето, което го е придобило.

(4) Съдът се произнася с решение, което подлежи на обжалване по общия ред.

(5) При отхвърляне на искането за отнемане в полза на държавата на имуществото съдът отменя наложените обезпечителни мерки.

Чл.47. (1) Страните по делото могат да сключат спогодба, според която от ответника се отнемат не по-малко от 50 % и не повече от 90 % от имуществото.

(2) Предмет на спогодбата може да бъде само имущество, което се намира на територията на Република България.

(3) Спогодбата, за която дава съгласие и участващия по делото прокурор, се отразява в съдебния протокол и се одобрява с определение на съда.

(4) Спогодбата има значението на влязло в сила решение. От момента на одобряването ѝ имотите, за които се отнася, преминават в собственост на държавата.

(5) Разноските за производството остават в тежест на страните, както са направени.

Раздел III

Отговорност за вреди

Чл. 48. За вреди, причинени от незаконни действия или бездействия, извършени във връзка с този закон, държавата носи отговорност при условията и по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Раздел IV

Изпълнение върху отнетото от държавата имущество

Чл.49 (1) Вземанията на държавата по влезли в сила съдебни решения за отнемане по реда на този закон са публични държавни вземания.

(2) За отнетите недвижими имоти, респективно за отнетите вещни права върху недвижими имоти, се съставят актове за държавна собственост в 7-дневен срок от представяне на решението от органите по чл.2, ал.10 пред областния управител по местонахождението на имотите.

(3) Актовете за държавна собственост се съставят в три екземпляра. Първият екземпляр се съхранява в звено „Държавна собственост“, вторият се изпраща в съответната служба на Агенцията по вписванията, а третият - на министъра на финансите.

(4) За неуредените въпроси във връзка с актуването на недвижимите имоти и отнетите вещни права върху недвижими имоти и вписването на държавата като собственик в съответните регистри се прилага действащото законодателство.

(5) Влезлите в сила съдебни решения за отнемане, издадените въз основа на тях изпълнителни листове и всички други документи, необходими за изпълнение на решението за отнемане се изпращат от комисията на министъра на финансите в 3-дневен срок от комплектоване на преписката. Министърът определя публичен изпълнител, който незабавно пристъпва към събиране на държавните вземания и осребряване на отнетото имущество по реда на дял IV на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

(5) В Министерството на финансите се създава и води регистър, който съдържа описание на отнетото имущество, номер на делото и решението на съда, който го е отнел, с отбелязване на датата му на влизане в сила, и публичният изпълнител, на който е възложено изпълнението.

(6) Публичният изпълнител изнася недвижимите имоти, обособени части от тях или идеални части от недвижими имоти или вещни права, на публична продажба. Съсобствениците или собствениците на другите обособени части, могат да подадат искане за закупуването им по пазарни цени в 14 –дневен срок от получаване на покана от публичния изпълнител.

(7) Отнети в полза на държавата активи по реда на този закон могат да бъдат предоставени за ползване от ведомствата или общините по реда на Закона за държавната собственост и правилника за приложението му.

Глава пета

МЕЖДУНАРОДНО СЪТРУДНИЧЕСТВО

Чл. 50. Комисията за установяване на незаконно придобито имущество обменя информация за целите на този закон с компетентните органи на други държави и с международни организации въз основа на международни актове и международни договори, които са в сила за Република България.

Глава шеста

АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Чл. 51. (1) За нарушение на задължението по чл. 15, ал. 3 на виновните длъжностни лица се налага глоба от 1000 до 5000 лв., ако извършеното не съставлява престъпление.

(2) Когато нарушението на чл. 15, ал. 3 е извършено от търговско дружество, банка или друга кредитна институция, се налага имуществена санкция в размер от 2000 лв. до 20000 лв.

(3) За нарушение на чл. 17, ал. 2, т. 4 на виновните лица се налага глоба от 500 до 2000 лв.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. По смисъла на този закон:

1. „Имущество“ е пари, активи от всякакъв вид, материални или нематериални, движими или недвижими, документи или актове, удостоверяващи право на собственост върху такива активи или други права, свързани с тях.

2. „Контролиране на юридическо лице“ е налице, когато:

1. физическо лице пряко или непряко притежава повече от 25 на сто от дяловете или от капитала на юридическото лице и пряко или непряко го контролира;

2. физическо лице е контролиращо по смисъла на § 1в от допълнителните разпоредби на Търговския закон;

3. в полза на физическо лице се управлява или разпределя 25 на сто или повече от имуществото на организация с нестопанска цел;

4. в полза на група от физически лица е създадена или действа организация с идеална цел.

6. „Семейство“ е съруг и ненавършилите пълнолетие деца.

3. „Незаконно придобито имущество“ е имущество, което не съответства на доходите на лицето и неговото семейство и за произхода му не е установен законен източник.

§ 2. За неуредените в този закон случаи се прилагат разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 3. Образованите пред комисията производства по Закона за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, за които още не е внесен иск пред съда, се довършват по реда на този закон.

§ 4. Комисията за установяване на незаконно придобито имущество проверява имуществото на лицата, посочени в чл.2, ал.1, т.1 - т.31 от Закона за публичност на имуществото на лица, заемщи висши държавни длъжности, които са заемали тези длъжности за периода от 01.01.1990 - 01.08.2009 г.

§ 5. Разпоредбите на чл. 2, ал. 12 и 13 се прилагат съответно и за заварените членове и служители на комисията, считано от датата на назначаването им.

§ 6. В тримесечен срок от влизането в сила на този закон председателят на комисията осигурява изпълнението на чл. 2, ал. 12 и 13

§ 7. Комисията приема правилника по чл. 2, ал. 12 в двумесечен срок от влизането в сила на този закон.

§ 8. Инструкциите по чл. 16 се издават в едногодишен срок от влизането в сила на този закон.

§ 9. Законът за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност (Обн., ДВ, бр. 19 от 2005 г., изм., бр. 86 и 105 от 2005 г., бр. 33 и 75 от 2006 г., бр. 52, 59 и 109 от 20.12.2007 г., бр. 16 от 2008 г., бр. 12, 32 и 42 от 5.06.2009 г.) се отменя.

§ 10. В Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (Обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г., изм., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32 и 41 от 2009 г.) в чл.74, ал.1, т.3 думите „Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност“ се заменят с „Комисията за установяване на незаконно придобито имущество“.

§ 11. В Закона за кредитните институции (Обн., ДВ, бр. 59 от 2006 г., изм., бр. 105 от 2006 г., бр. 52, 59 и 109 от 2007 г., бр. 69 от 2008 г., бр. 23, 24 и 44 от 2009 г.) в чл.62, ал.6, т.4 думите „Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност“ се заменят с „Комисията за установяване на незаконно придобито имущество“.

§ 12. В Закона за мерките срещу финансирането на тероризма (Обн., ДВ, бр. 16 от 2003 г., изм., бр. 31 от 2003 г., бр. 19 от 2005 г., бр. 59 от 2006 г., бр. 92 и 109 от 2007 г., бр. 28 и 36 от 2008 г.) в чл.3, ал.2 и в чл.12 думите „Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност“ се заменят с „Комисията за установяване на незаконно придобито имущество“.

§13. В Закона за нотариусите и нотариалната дейност (Обн., ДВ, бр. 104 от 1996 г., изм., бр. 117, 118 и 123 от 1997 г., бр. 24 от 1998 г., бр. 69 от 3.08.1999 г., бр. 18 от 2003 г., бр. 29 и 36 от 2004 г., бр. 19 и 43 от 2005 г., бр. 30, 39 и 41 от 2006 г., бр. 59 и 64 от 2007 г., бр. 50 и 69 от 2008 г., бр. 42, 47 и 82 от 2009 г.) в чл.25, ал.2 думите „Закона за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност“ се

заменя със „Закона за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество”.

§ 14. В Закона за пазарите на финансови инструменти (Обн., ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм., бр. 109 от 2007 г., бр. 69 от 2008 г., бр. 24 от 2009 г.) в чл.35, ал.6, т.4 думите „Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност” се заменят с „Комисията за установяване на незаконно придобито имущество”.